

νά ελευθερώσει απ' τ' οριζήτο τους δέσιμο και τὰ δυὸ της χέρια, τράβηξε κομψὰ μὰ κάμα απ' τὸ ζωνάρι τοῦ ἀπαγωγέως της καὶ τὴν ἔχασε ὡς τὴ λαβή, μὲ ἀράνταστη γρηγοράδα καὶ σκληρότητα, σὴν γαργαλιστὰ του!...

Κεντώντας ἕστερα μὲ δύναμι τὸ ἀρνησιαμένο ἄλογό του, μὲ τὸ ἴδιο ἐκείνο ἀματωσάλαχο μαχαίρι, κάλλισσε σάν θινέλλα ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς θελοπομένους Ἀμερικανούς κ' ἔφτασε στοὺς δικούς της, κρατώντας σφιχτὰ στὰ μπράτσα της τὸ ζεσπὸ ἀκόμα πτόμα τοῦ ἄτυχου ἐχθροῦ της. Ἐκεῖ, μὲ μὰ ἀπάθεια φριχτή, ἔγδαρε τὸ κεφάλι τοῦ σκετομένου, ἔβαλε σὲ κοσιόδα τὰ μακρὰ σχετικῶς μαλλιά του καὶ τὴν πέρασε στὸ ζωνάρι της, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα!...

Ὡς καβαλλάρηδες, οἱ Ἐρυθροδέριοι ξεπερνοῦν σπὴν ἐπιτηδεύτητα κατὰ πολὺ, ὄχι μόνον τοὺς Κοζάκους, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἐγκουόζοι, δηλαδὴ τοὺς περιήμιους φύλακας τὸν ἀλογοπομίνιον, ποὺ βόσκουν στὴς Μεξικανικὲς πεδιάδες.

Καί εἶνε ἀκόμα ὀνομαστὴ ἡ νίκη τοῦ «Κόζακου Χερσιῶ», ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς τὸν Κομάντσιον, ποὺ νίκησε πελευταία στὴς Ἰπποδρομίες Σάνταμτιον, τῆς πολιτείας Τέξας, ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς της φρουρῆς. Αὐτὸς δηλαδὴ, μὲ τὴ μικρόσωμη, μὰ ἔξαιρετικὰ νευρὸν φροδία του, ξεπέρασε στὸ δρόμο τὸν 5.000 μέτρων ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς, δέξα τὸν ἀρθιμὸν, καὶ συνέχευε τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλον, ποὺ καβαλλῆσκων τὰ θαυμαστὰ καὶ καθαρῶσιμα ἄλογα τοῦ Ἀμερικανικοῦ στρατοῦ. Καί πῶς!

Ὁρθὸς κ' ἀνακόστατος σάν Κένταυρος, στὸ χωρὶς σέλλα ἄλογό του ἔπρεχε σάν ἀστρατὴ στὸ τέρμα, πάντα πρότος ἀρρετὰ μέτρα ποὺς, ἔχοντας τὸ πρόσωπό του γιρισμένο πρὸς τὰ ὀπίσθια τοῦ ἄλογου καὶ προκαλόντας τοὺς ἀντιπάλους του εἰρωνικὰ νὰ τὸν ξεπεράσουν!

Ἦσαν ἀπερίγραπτη ἡ γενικὴ εὐθυμία μὲ τὰ κομώματα τὸν αὐτὰ, μὰ καὶ ἀράνταστο τὸ πτόμα τὸν διαρκῶς χαμένον ἀντιπάλων του!

Ἡ ἀκαταγώνιστη ἐκείνη φροδία του ἔγινε πω-νένδοξη στὸν Ἀμερικανικὸ στρατὸ μὲ τὸ γραφεὶο τῆς δυναμῆς: «Μεσοῦλα πνοῦ ἀνέμου, κ' ὁ φερωντὸς τῆς καβαλλάρης μὲ τὸ παροσσεῖλι «Γοργὸς σάν τὴ σκέρη»!

Δυστυχῶς, ἡ ὑπέροχος αὐτὲς ἀνθρώπινες ὤ-ττες πρέχουν γρήγορα πρὸς τὸν χαμὸ τους. Φαντασθῆτε μόνον τὰ ἀμείμητες ἑκατόμβες ἀπ' αὐ-τὸς χαθῆρας, δταν πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἡ Μεξικανικὴ κυβέρνησις τοὺς εἶχε ἐπαγοῦξει, γιὰ νὰ σφετεριστῇ τὰ κτήματα τοὺς: 100 δολλάρια γιὰ τὴν κόμη κάθε Ἐρυθροδέριου, ἂν ἦταν ἀνδρας, 50 δολλάρια, ἂν ἦταν γυναίκα. Καί —φροῖη!— 25 δολλάρια, ἂν ἡ κόμη ἦταν παιδιοῦ!

Ὁλόκληρος σμικροὺς ἀνθρώπων τοῦ σκετοῦ καὶ τοῦ πλωνικοῦ, λευκῶν, πολιτισμένων (!), καθαρμάτων τῆς ἐσχάτης ὑποστάθης, ῥίχιραν γιὰ τὸν παρὰ στὸ ἀνόσιο καὶ ἀνανδρο αὐτὸ ἀνθρωπο-κινήγι.

Κι' δταν ἕστερα ἀπὸ πολὺν καιρὸ καὶ χάρις σπὴν γενικὴ κατακραυγὴ, σταμάτησε ἡ πανολεθρία καὶ καταγῆθησε ἡ ἀμικτωτὴ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἐπαχέρηξ αὐτῇ, πολὺ λίγοι Ἐρυθροδέριοι εἶχαν ἀπομείνει σ' ἰσόλοιο τὸ ἀτέραντο Μεξικό!...

Ἄλοχος!...

ἮΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡ πρώτη ἀγάτη σπὴν καρδιά μὰς γυναίκας εἶνε μὰ ἐλπίδα, ἡ τελευταία εἶν' ἓνα ἀτέραντο παρόντο.

(Ντρελαβινιέ)

Τὸ μόνον πράγμα, ἀπ' τὸ ὁποῖο μὰ γυναίκα δὲν συγκατανεύει νὰ παρατηθῇ ποτέ, εἶνε ὁ ἔρωτος.

(Ζιλ Μπλάι)

Ἡ ἀγάτη σπὴν καρδιά μὰς ὄμοιης γυναίκας μοιάζει μὲ τὴ μαύρη περφοῦκα ποὺ βάζουν οἱ γέροι. Ζεσταίνει, μὰ δὲν ξαναοῦνιζει.

(Ποντούα)

Ἡ γυναίκα πεθαίνει εὐχαριστημένης, δταν πεθαίνει ἐρωτευμένης.

(Ντεπόρ)

Ἀφότου οἱ ποιητὰ ἀρχισαν νὰ γράφουν καὶ ἡ γυναίκα νὰ τοὺς διαβάξουν, τίς ἀποκάλεσαν τὸς φορὲς ἀγγέλους, ὡστε σπὸ τέλος πιστεψαν κ' αὐτὲς στὰ σοβαρὰ αὐτῇ τῇ φιλοσοφίᾳ, ἔρχωντας πῶς οἱ ἴδιοι οἱ ποιητὰ, χάριν τὸν χρημάτων, εἶχαν ἀναηροσει καὶ τὸν Νέρονα σὲ ἡμέθεο.

(Λέφμοντοφ)

Ἡ γυναίκα δταν αἰσθὶν νὰ μιλοῦμε γιὰ τὰ συνασθησιατὰ τους, γελοῦν κομψὰ καὶ μὰς κορο-δεοῦν.

(Μολιέρος)

Ἡ γυναίκα εἶνε σοφότερη ἀπ' ἔλα τὰ τετρα-ποδα. Ὁ ἀνδρας σιχνὰ εἶνε μορφέτος κ' ἀπ' τὸ πὸ ἡλθίμο ζῶο.

(Μπουαλιώ)

Ὅσο περισσότερες γυναίκες ὑπάρχουν, τόσο καλύτερα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

(Θιέρσο)

Ἡ γυναίκα θὰ ἦσαν ὄμοιες τίμες, ἂν ἦσαν εὐ-τυχημένες. Καὶ θὰ ἦσαν εὐτυχισμένες, ἂν εἶχαν καλὸς σιχνίγους.

(Μπετόν)

Ὁ ἀνδρας ἀποβλέπει πρὸς τὸ ὠφέλιμο, ἡ γυ-ναίκα πρὸς τὸ ὄμοιο.

(Βοατοῦρ)

Ἡ γυναίκα μοιάζει μὲ ὠραότατο ἀγγεῖο ποὺ περιέχει θανατηφόρο δηλητήριο.

(Μαλπεροτου)

Ἡ γυναίκα, δταν παραδίνεται στὸν ἀνδρα, νο-μίζει ὅτι τοῦ χαρίζει ἓναν δόλοτρο κόσμο, ἐνὸ συνήθως δὲν τοῦ παρχει παρὰ μὰ στιγμιαία εὐ-χαρίστηση.

(Ἐλισσάβετ)

Περσιόστερη ἐμπιστοσύνη πρέπει νὰ δίνη κα-κὲς στὸ σκεῖ τοῦ, παρὰ σπὴν γυναίκα του.

(Ἐλβέτιος)

—Ἡ ζήλια πρέφεται μὲ τίς ἀμφιβολίες.

—Τὸν ἔρωτα δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸν ἀ-γοράξῃ κανεὶς δταν πωλιέται.

—Τὰ δάξια τὸν γυναικῶν εἶνε ἓνα φτηνὸ ἐμπορεῖμα, ποὺ μὲ καλὴ διαχείριση δίνει μεγάλη κέρδη.

—Ὅταν μὰ γυναίκα δὲν μαυτεῖ ἀμέσως τὸν ἔρωτα ἐνὸς ἀν-δρός, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀγατὰ ἄλλον.

—Ὁ ἔρωτος μοιάζει μὲ ἀσθένεια τοῦ δέξματος. Ὅσο περισσότερο ξίνετε, τόσο μεγαλύτερη φαγοῦρα αἰσθάνοστε.

—Ὁ πλωνικὸς ἔρωτος εἶνε ἓνας βουκλιεὶς ποὺ δὲν κυβερνά.

—Ἡ σιχνίγη στὸν ἔρωτα μοιάζει σιχνέδν μ' ἀδιαφορία.

—Ἡ ἀμορρία τῆς γυναίκας εἶνε ἓνας ὄμοιος καρπὸς ποὺ ὀρι-μαίει μόνον κάτω ἀπ' τὴ σιχνίγη στέγη.

—Ὁ γάμος εἶν' ἓνας δεσμός ποὺ τὸν σπολλεῖ ἡ ἐλπίδα, τὸν διατηρεῖ ἡ εὐτυχία καὶ τὸν ἰσχυροποιεῖ ἡ κακοτυχία.

—Δὲν ἀγατὰ κανεὶς, παρὰ δ,τι τὸν κἀνει νὰ ὑποφέρῃ.

—Ὁ ἔρωτος δὲν βλέπει τὰ ἐλαττώματα. Ἡ φιλία τὰ ἀγατὰ.

—Ὅταν ἀγατὰς, συγχωρεῖς.

—Ἐρόσων ὑπάρχουν γυναίκες, θὰ ὑπάρχουν καὶ ἰδανικά.

—Ἡ γυναίκα κ' οἱ γιωρὰ εἶνε οἱ μόνον ποὺ γνωρίζουν πῶς εὐεργετικὸ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶνε τὸ ψέμμα.

—Ἡ καρδιά ἔχει λόγους ποὺ τοὺς ἀγνοεῖ τὸ λογικὸ.

—Τὸ βαρύτερο πράγμα στὸν κόσμο, εἶνε ἡ γυναίκα.

—Ἐπάρχουν ἀνθη χωρὶς ἀρωμα καὶ γυναίκες χωρὶς χάρι.

—Ὁ γάμος δταν δὲν εἶνε... σύνδεσμος, εἶνε... ἐπαρῆσημα.

—Ὅπου ἀρνεῖται ὁ διάβολος τ' αὐγὸ του, ἐκεῖ γεννιέται μὰ γυναίκα.

—Ἡ ἐμπιστοσύνη εἶνε τὸ ὠραότερο ἀνθος ποὺ σπολλεῖ τὸ στεφάνι τοῦ γάμου.

—Πὰ νὰ μάθῃς τὰ ἐλαττώματα μὰς γυναίκας, εὐθύνη τὴν καλύτερη φίλη της.



ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ Η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

Ἐνα πραγματικὸ ἐπεισόδιο, ποὺ χαρακτηρίζεται σπὴν ἀμείμητη καὶ ἀνερένια πειθαρχία ποὺ εἶχε ἐπαβῆσει ὁ Μέγας Ναπολεὼν σπὰ στρατευματὰ του, εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθο:

Κάποια νύχτα, οἱ Γάλλοι εἶχαν στρατοπεδεύσει σ' ἐλάχιστη ἀπόσταση ἀπ' τοὺς Ἀστριακούς.

Γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθῶν λοιπὸν οἱ ἐχθροὶ τὴν παρουσία τους, τοὺς εἶχε ἀπαγορευθεῖ αὐστηρά, ἐπὶ ποινῇ θανάτου, ν' ἀνάκων, ἔστω καὶ τὴν παραμικρότερη, σπῆθα καθ' ὅλη τὴ νύχτα.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὅμως, κοτῶς ὁ Ναπολεὼν ἐπαθεροῦσε τὴν κατασκήνωσι, ἔπαισε ἓναν φαντάρο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνάκειρε ἓνα κερ-κίμα στὸ ἀντίσκηρὸ ποὺ κ' ἔγραφε.

—Σὲ ποὺν γράφεις; τὸν ρώτησε ὁ αὐτοκράτορας.

—Στὴ μητέρα μου! ἀπάντησε ἔμπρομας ὁ στρατιώτης.

—Πρόσθεσε λοιπὸν στὸ γράμμα σου καὶ τὸ ἔξῃς: «Ἐπειδὴ παρέδην τὴ διαταγή τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἀναγα φῶς γιὰ νὰ σοὺ γράψω, μετὰ μὲ ὄρα τουφεκίζομαι».

Παραγματικὰ, ὁ στρατιώτης συμπλή-ρωσε ἔπει τὸ γράμμα του, τὸ σφράγισε καὶ ἕστερα ἀπὸ μὲ ὄρα ἔσπερε θῆμα τῆς προμερῆς πειθαρχίης!